

Sygn. akt XV GC upr 127/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział XV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Filip Wesołowski

Protokolant: Paulina Kałuska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)(...) we W.

przeciwko B. K - (...) spółce z o.o. w T.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1200 zł kosztów procesu.

Sygn. akt XV GC upr 127/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 czerwca 2012 roku strona powodowa (...)(...)we W.domagała się zasądzenia od strony pozwanej B.K - (...) spółki z o.o.w T.kwoty 5417 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że łączyła ją ze stroną pozwaną umowa o współpracy, na podstawie której świadczyła usługi obsługi prawnej oraz umowa zlecenia ryczałtowego, której przedmiotem było dochodzenie wierzytelności od dłużnika (...) spółki z o.o. w T.. Strona powodowa wykonała zlecenie i uzyskała tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Zgodnie z umową każdorazowo wynagrodzeniem strony powodowej były zasądzone koszty zastępstwa procesowego i egzekucyjnego, z wyłączeniem spraw zakończonych wydaniem postanowienia o bezskuteczności egzekucji. W ocenie strony powodowej należały się jej przyznane koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym (3617 zł) i w postępowaniu egzekucyjnym (1800 zł). Strona powodowa wystawiła stronie pozwanej faktury VAT na powyższe kwoty, jednak strona pozwana ich nie zapłaciła (mimo wezwania do zapłaty).

W dniu 12 lipca 2012 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem i 1280 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Przede wszystkim podniosła zarzut przedawnienia. Zarzuciła także, że przedmiotowe faktury zostały przez stronę powodową wystawione po rozwiązaniu umowy łączącej strony, a tym samym strona powodowa nie była uprawniona do ich wystawienia. Strona pozwana zarzuciła wreszcie, że wobec wydania postanowienia o bezskuteczności egzekucji strona powodowa nie mogła domagać się zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Strona pozwana zgłosiła także zarzut niewłaściwości miejscowej tutejszego Sądu.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lutego 2009 roku (...) (...) we W.(kancelaria) zawarła z B.K - (...) spółką z o.o.w T.(zleceniodawcą) umowę o współpracy w zakresie obsługi prawnej. Przedmiotem umowy była obsługa prawna polegająca na zapewnieniu stałej opieki prawnej przez wyznaczonego prawnika, udzielaniu telefonicznie bądź za pośrednictwem poczty elektronicznej porad prawnych z zakresu prawa gospodarczego, podatkowego i zamówień publicznych, reprezentowaniu zleceniodawcy w postępowaniu sądowym, egzekucyjnym i administracyjnym, sporządzaniu pisemnych opinii prawnych bądź projektów umów, wspomaganium zleceniodawcy w toczącym się postępowaniu podatkowym, kontrolnym i karnoskarbowym, sporządzaniu wraz ze zleceniodawcą dokumentacji cen transferowych w przypadkach wymaganych przepisami prawa podatkowego, zapewnieniu kompleksowej opieki nad procesem ubiegania się zleceniodawcy o udzielenie zamówienia publicznego, dokonywaniu audytów ofert, sporządzaniu protestów, odwołań i skarg, udostępnianiu Biuletynu Informacyjnego Kancelarii zawierającego publikacje o najistotniejszych kwestiach prawno-gospodarczych, w szczególności o nowych regulacjach prawnych oraz sporządzaniu raz na trzy miesiące raportów ze stanów prowadzonych zleceń. Zgodnie z ustaleniami stron kancelaria zapewniała także prewencję i dochodzenie roszczeń pieniężnych polegających na negocjowaniu spłat należności, umieszczaniu informacji o zamiarze zbycia wierzytelności zleceniodawcy na Giełdzie Wierzytelności (...), weryfikowaniu danych o kontrahentach zleceniodawcy w biurach informacji gospodarczej, pozyskiwaniu i udostępnianiu na rzecz zleceniodawcy dokumentów rejestrowych opublikowanych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oraz przekazywaniu zleceniodawcy pieczęci prewencyjnej (§1 pkt d).

Strony ustaliły, że kancelaria w ramach obsługi prawnej zapewni Nielimitowaną ilość porad z zakresu prawa gospodarczego, podatkowego i zamówień publicznych w godzinach od 8 do 16 bez dodatkowego wynagrodzenia (§2 pkt a).

Ustalono także, że zleceniodawca będzie uiszczal na rzecz kancelarii stałą miesięczną opłatę w wysokości określonej w tabeli opłat (850 zł), opłatę za przyjęcie zlecenia w wysokości określonej w tabeli opłat oraz opłatę sądową w zleceniach, w których jest ona wymagana (§5 pkt a).

W zleceniach wymagających rozpoznania w postępowaniu zwykłym lub przekazanych przez sąd do rozpatrzenia w takim postępowaniu zarządzeniem bądź po skutecznym wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu, reprezentacja zleceniodawcy przez kancelarię wymagała udzielenia właściwego pełnomocnictwa. Z dniem udzielenia tego pełnomocnictwa kancelaria nabywała prawo do wynagrodzenia z tytułu opłaty na koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, jednakże nie niższej niż 600 zł (§5 pkt d).

Każdorazowo wynagrodzeniem kancelarii miały być również zasądzone koszty zastępstwa procesowego i egzekucyjnego, z wyłączeniem zleceń zakończonych w kancelarii wydaniem postanowienia o bezskutecznej egzekucji (§5 pkt l).

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Rozwiązanie umowy wymagało formy pisemnej z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia, liczonego od pierwszego dnia następnego miesiąca, pod rygorem nieważności (§6 pkt a). Wypowiedzenie umowy nie było równoznaczne z wypowiedzeniem pełnomocnictwa procesowego lub egzekucyjnego, a także z zakończeniem, wycofaniem bądź rezygnacją ze zlecenia (§6 pkt b). W razie wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę kancelaria miała kontynuować realizację przekazanych zleceń na zasadach określonych w umowie (§6 pkt c). Zakończenie zlecenia miało nastąpić w chwili wycofania zlecenia bądź rezygnacji zleceniodawcy ze zlecenia, sporządzenia i przekazania zleceniodawcy opinii prawnej bądź projektu umowy, prawomocnego zakończenia postępowania rejestrowego lub upadłościowego (naprawczego), odzyskania wierzytelności przez zleceniodawcę w toku negocjacji, postępowania sądowego i egzekucyjnego (z uwzględnieniem §5 pkt p), uzyskania przez kancelarię informacji o rezygnacji z dochodzenia wierzytelności na drodze negocjacji,

postępowania sądowego lub egzekucyjnego, wycofaniu zlecenia bądź pełnomocnictwa do prowadzenia zlecenia przez zleceniodawcę (z uwzględnieniem §5 pkt p) lub nieudzielenia lub wypowiedzenia pełnomocnictwa procesowego lub egzekucyjnego (§6 pkt d).

Zlecenie przekazane kancelarii na podstawie umowy nie mogło być jednocześnie prowadzone przez inne firmy, kancelarie prawne lub pełnomocników (§7 pkt g).

Zgodnie z umową wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (§7 pkt j).

Strony ustaliły także, że Sądem właściwym do rozstrzygnięcia spraw spornych, wynikających z niniejszej umowy, będzie Sąd właściwy dla siedziby kancelarii.

(dowód: bezsporne;

umowa o współpracy z dnia 12.02.2009 roku – k. 20-22;

pełnomocnictwo – k. 25)

W dniu 12 lutego 2009 roku zleceniodawca zlecił kancelarii prowadzenie postępowania sądowego przeciwko (...)spółce z o.o. w T.o zapłatę 164820 zł. Prowizja od odzyskanych należności na całym etapie prowadzenia zlecenia miała wynosić 10%.

(dowód: bezsporne;

zlecenie ryczałtowe z dnia 12.02.2009 roku – k. 23-24;

pełnomocnictwo – k. 25)

W dniu 9 września 2009 roku Sąd Okręgowy w Katowicach, Wydział XIV Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym zasądził od (...) spółki z o.o. w T.na rzecz zleceniodawcy kwotę 153750,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w wysokości 5539 zł (w tym kwotę 3617 zł kosztów zastępstwa procesowego).

(dowód: bezsporne;

nakaz zapłaty z dnia 9.09.2009 roku – k. 27,

pismo z dnia 9.09.2009 roku – k. 26)

W dniu 10 grudnia 2009 roku pełnomocnik kancelarii (adwokat T. K.) złożył u komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K.wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) spółce z o.o. w T..

(dowód: bezsporne;

wniosek z dnia 10.12.2009 roku z pełnomocnictwem – k. 28-31)

Pismem z dnia 31 grudnia 2009 roku zleceniodawca wypowiedział kancelarii umowę o stałej współpracy w zakresie obsługi prawnej.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 31.12.2009 roku – k. 62)

Umowa została rozwiązana ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2010 roku.

(dowód: bezsporne)

Pismem z dnia 1 marca 2010 roku kancelaria potwierdziła zleceniodawcy fakt zakończenia współpracy. Jednocześnie namawiała do dalszego korzystania z jej oferty (na zasadzie zleceń doraźnych).

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 1.03.2010 roku – k. 63)

Postanowieniem z dnia 31 marca 2010 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach przekazał akta sprawy KM 2747/09 organowi administracyjnemu (naczelnikowi Urzędu Skarbowego w T.) w celu dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) spółce z o.o. w T..

(dowód: bezsporne;

postanowienie z dnia 31.03.2010 roku – k. 32)

W dniu 16 lipca 2010 roku zleceniodawca udzielił adwokatowi P. U. pełnomocnictwa w sprawie egzekucyjnej przeciwko (...) spółce z o.o. w T.. Pismem z dnia 6 sierpnia 2010 roku pełnomocnik zgłosił swój udział w sprawie.

(dowód: bezsporne;

opłacone pełnomocnictwo z dnia 16.07.2010 roku – k. 38-39;

pismo z dnia 6.08.2010 roku – k. 37)

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2010 roku naczelnik Urzędu Skarbowego w T. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko (...) spółce z o.o. w T. z uwagi na jego bezskuteczność.

(dowód: bezsporne;

postanowienie z dnia 6.12.2010 roku z dowodami odbioru – k. 34-36)

W dniu 29 sierpnia 2011 roku kancelaria wystawiła zleceniodawcy faktury VAT o następujących numerach:

- (...) na kwotę 5400 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych z terminem płatności określonym na dzień 8 września 2011 roku,
- (...) na kwotę 3617 zł z tytułu kosztów procesowych do spraw w postępowaniu nakazowym na etapie egzekucyjnym z terminem płatności określonym na dzień 8 września 2011 roku.

(dowód: bezsporne;

faktury VAT – k. 40-41)

Zleceniodawca odmówił zapłaty kwoty wskazanej w fakturach VAT wskazując, że koszty egzekucyjne oraz koszty procesowe nie należą się kancelarii z uwagi na rozwiązanie umowy o współpracy oraz bezskuteczność egzekucji.

(dowód: bezsporne;

pismo zleceniodawcy – k. 47)

Pismem z dnia 17 listopada 2011 roku kancelaria wezwała zleceniodawcę do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

W odpowiedzi zleceniodawca ponownie odmówił zapłaty.

(dowód: bezsporne;

wezwanie z dnia 17.11.2011 roku z dowodem nadania – k. 42-46;

pismo zleceniodawcy – k. 48)

Pismem z dnia 16 stycznia 2012 roku naczelnik Urzędu Skarbowego w T.poinformował kancelarię, że w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko (...) spółce z o.o. w T.zleceniodawca ustanowił pełnomocnika adwokata P. U.(nie wypowiedzając pełnomocnictwa dla adwokata T. K.).

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 16.01.2012 roku – k. 33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie były właściwie wszystkie istotne okoliczności faktyczne, a w szczególności fakt zawarcia przez strony umowy o współpracy oraz co do zasady fakt jej wypowiedzenia (rozwiązania). Bezsporne było także zlecenie stronie powodowej dochodzenia roszczeń od dłużnika strony pozwanej oraz bezskuteczność egzekucji w stosunku do dłużnika. Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy w świetle obowiązującej umowy stronie powodowej przysługiwało roszczenie o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym. Sporne było także to, czy strona pozwana odstąpiła od umowy, czy ją wypowiedziała (rozwiązała) oraz czy roszczenia strony powodowej uległy przedawnieniu.

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa domagała się od strony pozwanej zapłaty wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym.

Należy zatem przede wszystkim wskazać, że wbrew zarzutom strony pozwanej nie odstąpiła ona od umowy ze stroną powodową (a przynajmniej takiej okoliczności w żaden sposób nie wykazała). Nie ulega bowiem wątpliwości, że pisma z dnia 31 grudnia 2009 roku nie można (w ocenie Sądu) traktować jak oświadczenia o odstąpieniu od umowy, ale jedynie jako wypowiedzenie łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. Tym samym do dnia 31 stycznia 2010 roku strony niniejszego postępowania łączyła umowa o współpracy w zakresie obsługi prawnej.

Z tego względu nieuzasadniony był podniesiony przez stronę pozwaną zarzut niewłaściwości tutejszego Sądu, skoro strony w umowie ustaliły, że Sądem właściwym do rozstrzygania spraw spornych (wynikających z umowy) będzie Sąd właściwy dla siedziby strony powodowej.

Chybiony był także zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia.

Zgodnie z przepisem art. 117 §1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Ustawowym skutkiem przedawnienia jest zatem powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, a wykonanie tegoż uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Skorzystanie zatem przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Co do zasady więc, roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawniają się z upływem lat trzech. Przepisem szczególnym, o jakim mowa w art. 118, wyłączającym stosowanie trzyletniego przedawnienia, jest – w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – każdy przepis ustawy, w tym także kodeksu cywilnego, przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 października 1994 roku, III CZP 136/94, OSNC 1995, nr 2, poz. 38), na przykład art. 554 k.c. co do roszczeń z umowy sprzedaży, art. 646 k.c. co do roszczeń wynikających z umowy o dzieło czy też art. 751 k.c. dotyczący umowy zlecenia.

Strony łączyła umowa o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c. zastosowanie w niniejszej sprawie znajdował zatem przepis art. 751 k.c. Zgodnie z art. 751 pkt 1 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju. Strona powodowa dochodziła wynagrodzenia z tytułu wykonanych czynności, którymi trudniła się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, co oznacza, że termin przedawnienia tych roszczeń wynosił dwa lata.

Strona powodowa złożyła pozew w dniu 25 czerwca 2012 roku. W ocenie Sądu wynagrodzenie z tytułu zasądzonych kosztów zastępstwa prawnego (wskazane w dołączonych do pozwu fakturach VAT) nie mogło stać się wymagalne z chwilą rozwiązania umowy o współpracy. Zgodnie bowiem z zawartą przez strony umową w razie wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę (stronę pozwaną) kancelaria (strona powodowa) miała kontynuować realizację przekazanych zleceń na zasadach określonych w umowie (a żadna ze stron nie wykazała, żeby zlecenie dochodzenia należności od dłużnika (...) spółki z o.o. w T. zostało wcześniej zakończone).

Tym samym w ocenie Sądu wynagrodzenie z tytułu kosztów zastępstwa prawnego mogło stać się wymagalne najwcześniej w sierpniu 2010 roku, a więc z chwilą możliwości powzięcia przez stronę powodową wiadomości o udzieleniu przez stronę pozwaną pełnomocnictwa procesowego innemu podmiotowi (co mogłoby być przyczyną

wypowiedzenia lub rozwiązania umowy, ewentualnie złożenia oświadczenia o zakończeniu zlecenia przez stronę powodową). Biorąc powyższe pod uwagę, a także fakt, że w chwili powzięcia takiej wiadomości strona powodowa nie rozwiązała (nie wypowiedziała) umowy ze stroną pozwaną ani nie zakończyła zlecenia, wniesienie przez nią pozwu (w czerwcu 2012 roku) definitywnie przerwało bieg przedawnienia roszczeń strony powodowej.

Nie oznacza to jednak, że stronie powodowej przysługiwało roszczenie o zapłatę wynagrodzenia dochodzonego pozwem.

Zgodnie z §5 pkt l łączącej strony umowy wynagrodzeniem kancelarii (strony powodowej) miały być zasądzone koszty zastępstwa procesowego i egzekucyjnego, z wyłączeniem zleceń zakończonych w kancelarii wydaniem postanowienia o bezskutecznej egzekucji. Trzeba przy tym przypomnieć, że bezspornie skutek wypowiedzenia umowy przez stronę pozwaną (pismem z dnia 31 grudnia 2009 roku) została ona rozwiązana z dniem 31 stycznia 2010 roku. Jak już jednak wyżej wskazano w razie wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę (stronę pozwaną) kancelaria (strona powodowa) miała kontynuować realizację przekazanych zleceń na zasadach określonych w umowie (§6 pkt c). Niezależnie od tego wypowiedzenie umowy nie było równoznaczne z wypowiedzeniem pełnomocnictwa procesowego lub egzekucyjnego, a także z zakończeniem, wycofaniem bądź rezygnacją ze zlecenia (§6 pkt b).

Tym samym (wbrew twierdzeniom strony powodowej) zlecenie dochodzenia należności od dłużnika (...) spółki z o.o. w T. obowiązywało pomiędzy stronami co najmniej do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego (czyli do dnia wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wskutek bezskuteczności egzekucji).

Nie można przy tym zgodzić się z twierdzeniem strony powodowej, jakoby skutek udzielenia pełnomocnictwa innemu podmiotowi strona pozwana wycofała (zakończyła) zlecenie udzielone stronie powodowej. Trzeba przy tym podkreślić, że umowa stron szczegółowo regulowała sposób wypowiedzenia umowy oraz zakończenia zlecenia. Strona powodowa jednak w żaden sposób nie wykazała, aby zaistniała którakolwiek z przesłanek automatycznego (z mocy umowy) zakończenia zlecenia (ani tym bardziej, że zostało złożone stronie pozwanej oświadczenie o zakończeniu zlecenia). Jednocześnie należy wskazać, że strona pozwana nie wypowiedziała przecież pełnomocnictwa udzielonego przedstawicielowi strony powodowej, a zatem przedstawiciel strony powodowej (jako pełnomocnik) mógł uczestniczyć na każdym etapie postępowania egzekucyjnego (poprzez składanie wniosków czy zasięganie informacji od organu egzekucyjnego).

Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że zgodnie z §7 pkt g łączącej strony umowy zlecenie przekazane kancelarii na podstawie umowy nie mogło być jednocześnie prowadzone przez inne firmy, kancelarie prawne lub pełnomocników, jednak w ocenie Sądu w świetle zawartej umowy naruszenie tego postanowienia nie skutkowało automatycznym zakończeniem zlecenia, ale mogło jedynie być przyczyną złożenia przez stronę powodową oświadczenia o wypowiedzeniu (rozwiązaniu) umowy lub zakończeniu zlecenia (z winy strony pozwanej) lub stanowić podstawę ewentualnego roszczenia odszkodowawczego (oczywiście tylko w razie zaistnienia szkody i pozostałych przesłanek odpowiedzialności kontraktowej).

Skoro zatem złożone przez stronę pozwaną zlecenie (dochodzenia roszczeń od (...) spółki z o.o. w T.) obowiązywało strony aż do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wskutek bezskuteczności egzekucji, to żądanie przez stronę powodową zapłaty wynagrodzenia w postaci zasądzonych kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym było nieuzasadnione. Strony wyłączyły bowiem w umowie możliwość domagania się tych kosztów w przypadku zleceń zakończonych w kancelarii wydaniem postanowienia o bezskutecznej egzekucji (§5 pkt l), co w niniejszej sprawie miało miejsce.

Niezależnie od powyższego trzeba także zauważyć, że wynagrodzeniem kancelarii (strony powodowej) miały być **zasądzone** koszty zastępstwa procesowego i egzekucyjnego. Strona powodowa jednak w żaden sposób nie wykazała, aby koszty postępowania egzekucyjnego zostały w ogóle przyznane (bez względu na fakt bezskuteczności egzekucji). Tym samym w ocenie Sądu strona powodowa w ogóle nie była uprawniona do naliczenia stronie pozwanej kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym.

W świetle powyższego należało zatem przyjąć, że strona powodowa nie miała żadnych podstaw (prawnych i faktycznych), aby żądać od strony pozwanej zapłaty kwoty 5417 zł, wynikającej z dołączonych do pozwu faktur VAT.

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę należy stwierdzić, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby przysługiwało jej wobec strony pozwanej roszczenie o zapłatę kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym. Dlatego też na podstawie art. 734 §1 k.c. i 735 §1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. i art. 6 k.c. oraz łączącej strony umowy powództwo należało oddalić, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie pozwanej należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1200 zł, ustalone zgodnie z §2 i §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348).